

et aeg ei olle tulnud? Kaebatüsed ning tutja sõnu: mid kaibavad iggapäiv teie peale surémaks. Miski nõu ooleks, sobra kõmbel täidnes: tulge minoga ühhes jallapealt luninga õtse, enne lui armo-aeg otsa lõppeb; fests tõrkumine ning viisem aea wiwitamine ei aita teile middagi; teie wölla/val on luhjaga täis! Paljo, mägga paljo kaebamisi teie ülle on luninga kõrva ette töötetud; täna kutsutakse teid kolmatsorda; lui teie selle kutsimise peale ei tulle, siis mõistetakse teid seadust mõda, ilma järrelluulmata, surma. — Kuningas saab kõige sõaväega seie tullema, teie kindlat mõissa ümberpiiramia, et seddagri sisse eggia wälja eñam ei pease; ja teie lähbete naise ja lastega, ello ning warraga ühhestükkis uffa. Kuninga wölli eest ei pease teie põrgenema; sepärrast on kõige targem nõu: tulge hääl kõmbel lohto ette. — Karivalust ei olle teil, Jumal tänatud! pudu; teie sate ennast fests wör-gutufest lahti peastma, nõnda lui enne sedda suremasti kumbutufest peastsite ja oma waensased äbbi sisste saatste.” — Reinowadder ütles: “armas lellepoeg, teie nõu on fidowäärt. Julgest tahhan ma tulla õiguse otsust nõudma, ja ladan, et luningas mulle armo saab näitama; teina teab, mis suurt lassu ma temiale ladan, agga ta teab ka, ludda teised issandad mind sellepärrast wihsavad. Ei wödits minota luninga aujärg ülesseista! Ja sii olleksin kummekord rohlemine elsinud, siiski tean, et lui tema silma watan ja temaga saan räkima, siis lõppeb ta wihsa otsego

Reinowadine luñni päiva paiditel! Kuningal tül paljs sullaid ning nõuandjaid, agga tarla meelt ja nõu ei olle paljo keslegilt leida. Kus jal tarla nõu pudub, peab Reinowadder neid juhtima; muidos on sure-issandade foggodus üks juhhimitsata wanser. Mitto wihsab mind selle önne pärrost, mõni jälle mu asja pärrost, ja üks tossin mo suremaid wihhamehhi on praego luninga jures loos, kes mulle surma on wandumud. Kuis sudan üksipäinis ulga wasto seista? Sepärrast kartsin tännini tulles. Agga siiski lähhen ennemine asja lohto ees selletama, lui et fests miski noisse ning lastele middagi labjo wödits sundida. Armas Ermelina, kallis loomale!” — ütles Reinowadder oma abivilasale — “kondle truiste oost laste eest, ja wadake et furniwissates teine teist laisaga pähhe ei pudu! Kõige eñamist passun teid norema pojakese Reino järrel wadata; temal on leñad ambad sunus ja iggapiddi issa-lujo ning kõmbed, ladan temast ükskord mehhe sawad; ja sün on mo poeg Rossel, weile wörruke, ledja nisama armsaks pean! Ta oofob auduwa linno alt muñad warrastada, et lind sedda tähhese ei paie. Lehke lastele iggapiddi meeles hääd ja laitsege neid labjo eest! taggasid tulles tassun teile kõik waewa ning oolelandmisse läitte.” Seddowisi naist manitsedes jättis Reinowadder jummasaga ja töttas Irmabbemega misema.

Leed läies ütles Reinowadder määrale: “Mo kallis lellepoeg ja söbber! pean teile tunnistama, mis